

Hồi 63

Ba Phái Liên Hiệp Hạ Thiên Long Bang

Aạc Luân thét lớn một tiếng vận nội công xông mạnh lên trước, phát tay áo một cái, đánh rơi luôn cả ba viên Kim Hoàn đang bắn vun vút đến.

Lão vừa chạm nội lực với Đằng Lô, bị thương nội phủ, chưa phục hồi, giờ đây lại phải tụ cả nội gia chân lực dùng vào cái phát tay áo để đánh bật ba viên Kim Hoàn của Đỗ Duy Sinh, nên bị động thương thế ở nội phủ, làm cho lão sau khi hạ xuống đất, phải thở dốc từng cơn.

Đỗ Duy Sinh nhảy xéo ra ngoài hai trượng mới tránh khỏi những kim độc chưa bị Kim Hoàn của lão đánh rơi. Lão còn chưa định thần thì đã nghe một tiếng thét vang tai. Lão hoảng hốt ngược mắt nhìn lên, thấy một cái Phi Bạt từ trên không xoay tít phóng xuống đầu lão.

Đỗ Duy Sinh vội phát tay lên, tức thời một lần sáng bắn ra, đánh gãy Phi Bạt rơi ngay xuống đất.

Thì ra Hồ Nam Bình đang say chiến với Hạ Vân Phong, thấy Đỗ Duy Sinh bắn Kim Hoàn, tiếp đó lại nghe những tiếng thét thê thảm vang lên, lão lập tức nắm chặt đôi vòng Nhật Nguyệt, công luôn bốn chiêu vô cùng dũng mãnh, ép Hạ Vân Phong lui xa mấy bước...

Lợi dụng cơ hội đó, Hồ Nam Bình quay đầu nhìn qua, thấy bộ hạ Thiên Long Bang bị Kim Hoàn đánh chết ba bốn người, bất giác lão kinh sợ, vội nhảy lùi ra sau, đưa tay hữu vào bọc đeo trên lưng, lấy ra một cái Phi Bạt, nhằm ngay đầu Đỗ Duy Sinh phóng tới.

Bách Bộ Phi Bạt Hồ Nam Bình mới ra tay thì trường kiếm của Hạ Vân Phong đã nhắm ngực lão công tới.

Thế kiếm này nhanh nhẹn vô cùng. Hạ Vân Phong lại lợi dụng lúc Hồ Nam Bình không để ý mà công tới, làm cho Hồ Nam Bình vô phương chống đỡ, chỉ còn cách phải ngã mình ra sau.

Khi lưng của Hồ Nam Bình vừa chạm mặt đất, lão liền lăn mình qua bên phải, vòng bánh xe trong tay thuận thế quét ngang qua, tròng vào cây trường kiếm của Hạ Vân Phong.

Hồ Nam Bình ứng biến như vậy kể cũng đã rất nhanh, nhưng vẫn còn chậm một bước. Khi vòng bánh xe của lão vừa chạm đến đầu trường kiếm thì mũi kiếm của Hạ Vân Phong đã đâm vào trước ngực của lão rồi. Cái thế quét ngang của vòng bánh xe, tuy đánh bật được

thanh trường kiếm ra ngoài, nhưng nơi ngực Hồ Nam Bình bị mũi kiếm rạch một đường dài độ ba tấc, sâu cả nửa tấc, máu tươi tuôn ra xối xả.

Không kể gì đến vết thương đau buốt thấu xương, Hồ Nam Bình bật mạnh ra ngoài nhảy đứng lên. Trong lúc lăn mình đó, tay hữu của Hồ Nam Bình đã đưa qua lấy cái bánh xe đang nằm bên tay trái, rồi hai tay vũ động Song Luân, công liền ra tám chiêu trong chớp nhoáng.

Hạ Vân Phong nhếch mép cười khinh khi, hai chân không hề di động, thân hình lắc qua lắc lại tránh tám chiêu sấm sét của đôi Nhật Nguyệt Song Luân.

Lão đạo nhân này chỉ vũ động trường kiếm gạt trái, đỡ phải, đánh bạt cả tám chiêu của Hồ Nam Bình.

Trường kiếm thuộc loại vũ khí nhẹ, rất khó mà kềm chế được những thế nặng như núi, hơn nữa Nhật Nguyệt Song Luân của Hồ Nam Bình là một thứ vũ khí chuyên dùng để khoá bất đao, kiếm, thì làm sao Hạ Vân Phong có thể ngang nhiên dùng kiếm đối cự với Song Luân của Hồ Nam Bình, mà lại còn dám cho hai vũ khí ấy chạm nhau.

Nhưng Hạ Vân Phong quả là một tay võ nghệ tuyệt luân, kiếm pháp siêu phàm, nội công thâm hậu. Với những thế tả ngấn hữu cự một cách nhẹ nhàng, linh hoạt của Hạ Vân Phong, trường kiếm của lão đã đỡ được tất cả tám thế công của Song Luân mà thân hình không hề nhúc nhích một tí.

Trường kiếm và song luân chạm vào nhau, tiếng kêu như lụa xé, lửa bay đầy trời. Hai cái vòng của Hồ Nam Bình có bốn cái răng cưa, bị Hạ Vân Phong ngấm vận nội lực vào thanh trường kiếm, chặt đứt cả bốn cái. Ngược lại, thanh trường kiếm bằng thép được trui luyện trăm lần của Hạ Vân Phong cũng bị sức mẽ thành một lưỡi cưa quái dị.

Đỡ hết tám thế công ác liệt của Hồ Nam Bình rồi. Hạ Vân Phong cất tiếng cười dài, ngạo nghễ nói :

- Hồ Nam Bình ! Thử xem người còn tiếp được mấy chiêu của ta nữa !

Dứt lời, lão liền thay đổi kiếm pháp, dùng toàn những chiêu thế tuyệt kỹ, công ra những đòn trông uyển chuyển như hoa bay, bướm lượn nhưng sức mạnh tựa sấm sét. Trong chốc lát, kiếm phong lạnh lẽo bao bọc cả một vùng, tiếng gió rít lên từng cơn, xoáy mạnh vào tai các cao thủ như muốn đâm thủng cả màng nhĩ.

Trước những thế kiếm kinh hồn đó, Hồ Nam Bình hoa mắt, luống cuống chân tay, không biết đường nào chống trả đành phải lui về thế thủ.

Thì ra lúc mới giao đấu, lão chưa ra hết sức chỉ muốn xem thử võ công của đối phương đến mức nào. Đến khi lão thấy võ nghệ của Hồ Nam Bình không có gì xuất sắc, lão không muốn kéo dài trận đấu nữa, nên thay đổi kiếm pháp, dùng tuyệt nghệ công phu mà lão đã tu

luyện trong hai mươi năm trường, trong võ lâm, bảy mươi hai chiêu thức Thiên Nhạn Phong Lôi Kiếm mà áp đảo Hồ Nam Bình.

Bấy giờ Tô Hùng đang ẩn trên một cây thông gần nơi hai người giao đấu. Hắn nhận thấy tình thế nguy ngập, nên muốn xông vào trợ lực với Hồ Nam Bình. Nhưng Tô Hùng lại nghĩ, nếu hắn ra tay thì thế nào Bạch Vân Phi cũng nhảy vào can thiệp. Như thế chẳng những đã không có lợi gì, mà trái lại, Thiên Long Bang phải gặp thêm một đối thủ lợi hại.

Hắn còn đang do dự không biết phải làm thế nào để cứu vãn nguy cấp, thì bỗng trong trận đấu, Hồ Nam Bình hú dài lên một tiếng, ngân vang giữa đêm khuya. Tức thời những bộ hạ của Thiên Long Bang đang vây chung quanh nhất tề vũ động những thanh đao ngắn, loang loáng dưới ánh trăng, cùng xông vào một lượt.

Sau tiếng hú dài, Hồ Nam Bình nhảy lùi ra sau ba bước, bất thành lình rút ra một mũi Phi Bạt, nhằm Đỗ Duy Sinh phóng tới.

Đỗ Duy Sinh nghe có hơi gió lạ, liền ngược mặt nhìn lên, thì đã thấy Phi Bạt nhằm đầu lão lao xuống. Lão liền ngưng thần vận khí, chờ Phi Bạt vút xuống sẽ đối phó.

Đôi tay ném ám khí của Hồ Nam Bình đã lừng danh thiên hạ, khét tiếng giang hồ. Lần này tuy chỉ một đòn đánh lén trong lúc nguy cấp của kẻ đang kiệt sức, nhưng vẫn không kém phần lợi hại.

Đỗ Duy Sinh chẳng dám khinh thường, vì Phi Bạt lao đến không giống như những ám khí khác, nói quay cuồng trên không, rất khó đoán sẽ đánh vào nơi nào trên thân thể lão.

Quả thật danh bất hư truyền. Phi Bạt đó khi còn cách Đỗ Duy Sinh độ tám thước, đột nhiên lao vút xuống nhanh tựa sao sa, nhắm ngay yết hầu Đỗ Duy Sinh xé không khí bắn vào.

Lập tức Đỗ Duy Sinh dùng hai ngón tay búng ra hai viên Kim Hoàn !

Chớp mắt hai luồng sáng bạc từ tay Đỗ Duy Sinh xẹt ra, nhắm ngay Phi Bạt đánh bật qua.

Phi Bạt bị hai viên Kim Hoàn đánh trúng, sức mạnh giảm đi khá nhiều. Đỗ Duy Sinh liền quát to một tiếng thị oai, thân hình tung thẳng lên không, dồn tất cả nội gia chân lực vào gậy trúc, gạt mạnh mũi Phi Bạt bay về hướng Mạc Luân.

Mạc Luân tuy nội phủ bị thương, nguyên khí suy kém nhưng dù sao lão cũng là một người võ công thâm hậu, kinh nghiệm chiến trường già dặn, nên lão liền vận công giữ không cho nội thương ác hoá.

Khi thoáng thấy Đỗ Duy Sinh hất đầu gậy trúc về phía lão, lão biết ngay có biến, liền nhảy chéo sang bên năm thước. Mũi Phi Bạt của Hồ Nam Bình đánh trượt bay hụt vào khoảng không, luôn trớn cắm vào một tảng đá. Một tiếng “chát” khô khan vang lên, tảng đá bị Phi Bạt cắm trúng, những mảnh vụn bắn ra muôn mảnh, bay tung toé lên không.

Đỗ Duy Sinh vừa phá xong ám khí của Bách Bộ Phi Bạt Hồ Nam Bình, thì bộ hạ của Thiên Long Bang đã vây kín bốn phía.

Dưới ánh trăng khuya lạnh lẽo, rừng đao lấp lánh tựa muôn ngàn tia chớp liên tiếp loé lên như một đêm giông bão.

Trước khí thế dũng mãnh của các bộ hạ Thiên Long Bang, Đỗ Duy Sinh ngạo nghễ ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói :

- Thiên Long Bang các người đông người thật, nhưng loài chuột nhắt chớ mong vuốt râu hùm. Ha... Ha... Ha... Tên nào không muốn sống thì cứ xông vào đây. Lão gia sinh phúc mà hoá kiếp cho. Ha... Ha...

Dư âm của tiếng cười còn ngân vang, Đỗ Duy Sinh đã liên tiếp phóng ra từng nắm Kim Hoàn. Từng tiếng thét thê thảm nối nhau, chớp mắt đã có hơn mười mấy bộ hạ của Thiên Long Bang bị thương ngã quỵ xuống đất, rên siết từng hồi.

Tô Hùng thấy bộ hạ lớp chết lớp bị thương nằm sấp lớp, không còn nhẫn nhục được nữa. Hắn quay đầu sang hỏi Mã Quân Vũ :

- Mã huynh ! Nếu như Thiên Long Bang chúng tôi bị ba phái Hoa Sơn, Điểm Thương, Tuyết Sơn liên kết đánh bại rồi, không biết chúng có còn hợp lực để loại trừ phái Côn Luân của Mã huynh chăng ?

Bạch Vân Phi cười nhạt một tiếng khinh bỉ, đáp thay Mã Quân Vũ :

- Các người đừng mong dùng quỷ kế khích động. Thiên Long Bang của các người nếu thật bị ba phái ấy liên thủ đánh bại thì đối với chúng ta có lợi chứ chẳng có hại gì.

Tô Hùng cười gượng nói :

- Mã huynh ! Những cao thủ đến Quát Thương Sơn lần này, tôi chắc chắn là họ chỉ có một mục đích duy nhất. Mục đích đó là cuốn Quy Nguyên Mật Tập...

Bạch Vân Phi ngắt lời, mỉa mai hỏi :

- Mã huynh đâu phải huynh đệ gì với người mà cứ gọi mãi thế ? Người không cảm thấy xấu hổ sao ?

Sau mấy tiếng cười nhạt, Tô Hùng lại nói :

- Đêm nay ta chỉ cần nói vài lời là tất cả cao thủ ở đây đều trở thành thù địch của các người hết. Các người mà đối xử không thích hợp với hoàn cảnh thì hối hận không kịp.

Trong bóng tối, Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ cùng giật mình im lặng.

Vầng trăng vẫn gieo ánh sáng êm đềm xuống vạn vật, nhưng vì Tô Hùng ẩn thân ở một nơi rất kín lại còn có Mã Quân Vũ ngồi chen ở giữa, nên Bạch Vân Phi dù có cặp mắt rất tinh, cũng không làm sao thấy được thái độ của Tô Hùng lúc bấy giờ.

Một phút im lặng trôi qua, Tô Hùng lại cất giọng lạnh lùng, nói :

- Hai vị hãy nghĩ kỹ lời nói khi nãy của tôi. Các cao thủ nhọc công lặn lội đến Quát Thương Sơn này đều muốn lấy cho được Quy Nguyên Mật Tập. Nhưng họ lại không biết được cuốn võ lâm kỳ thư ấy hiện ở trong tay thiếu nữ choàng khăn xanh. Như thế tôi chỉ cần mở miệng tiết lộ điều ấy, thì sẽ làm cho nhân vật ba phái ở đây quay sang đánh các người ngay.

Trong bóng tối, Bạch Vân Phi trầm nghĩ :

“Mấy lời của hấn vừa nói thật đáng lưu tâm. Nếu thật ba phái Hoa Sơn, Điểm Thương và Tuyết Sơn bị hấn sách động, lại thêm Thiên Long Bang của hấn liên kết vào, thì ta rất khó mà đối phó. Hơn nữa Quy Nguyên Mật Tập hiện còn nằm trong tay hấn. Tên này quả thật gian hùng ! Nếu đêm nay ta không bắt hấn đưa kỳ thư đó lại cho ta, chỉ sợ không còn dịp nào khác nữa.”

Nghĩ như vậy, nàng lạnh lùng hỏi :

- Người muốn việc gì cứ nói, ta chẳng bao giờ biết sợ lời hăm dọa của ai.

Tô Hùng trầm lo ngại, chẳng biết Bạch Vân Phi nói như thế là có ẩn ý gì. Nhưng hấn vẫn bình tĩnh đáp :

- Tôi muốn ra tay giúp người của Thiên Long Bang chúng tôi, mong hai vị đừng can thiệp vào.

Bạch Vân Phi làm ra vẻ khó khăn lắm. Nàng suy nghĩ một lúc lâu rồi cất giọng rắn như thép :

- Người muốn ta đừng can thiệp vào cũng có thể được. Nhưng ta buộc người một điều kiện.

Vừa mừng vừa lo, Tô Hùng hỏi ngay :

- Điều kiện như thế nào ?

Bạch Vân Phi lạnh lùng nói :

- Người nóng lòng vì người của người làm sao ? Nếu thế người hãy đưa Quy Nguyên Mật Tập lại cho ta, rồi tha hồ người muốn cứu ai cũng được.

Ngừng lại một lát, nàng lại nói tiếp với giọng đanh thép :

- Nếu không ! Hừ ! Nếu không thì người đừng mong sống qua đêm nay.

Tô Hùng lo ngại trầm nghĩ :

“Nếu ta chối phăng, không thừa nhận có lấy Quy Nguyên Mật Tập chắc nàng chẳng bao giờ chịu để yên cho ta hành động. Chi bằng ta hãy dùng lời nói gạt cho nàng tin đã, hầu giúp Hồ, Mạc hai phân cuộc chủ đánh bại Đỗ Duy Sinh. Rồi ta cùng hai vị phân cuộc chủ đó

hợp lực lại đối phó với nàng thì dầu võ công của nàng có cao siêu đến đâu, cũng khó mà chịu nổi.”

Như đã tìm được lối thoát thích hợp, Tô Hùng liền cười nói :

- Tôi đâu có thấy qua Quy Nguyên Mật Tập bao giờ! Chỉ vì... Khi vào trong phòng cô nương, tôi lượm được cái hộp ngọc rất tinh xảo thôi. Bây giờ nếu cô nương ép tôi phải đưa Quy Nguyên Mật Tập ra, thì thật tôi chẳng biết làm sao cho có được ?

Mã Quân Vũ cười mỉa mai, hỏi chen vào :

- Nói như vậy có nghĩa là Tô huynh chẳng phải có mỹ ý đến thăm bệnh tôi, mà chỉ mượn cớ để lấy trộm kỳ thư sao ?

Chẳng cần đợi câu trả lời của Tô Hùng, Mã Quân Vũ thở dài như thăm trách người bạn có ý xảo quyệt.

Riêng Bạch Vân Phi khi nghe Tô Hùng đáp như vậy tức giận lắm nàng thầm chửi :

“Thật là đồ điểm xảo hèn hạ.”

Rồi nàng gay gắt hỏi to :

- Thế thì cái hộp ngọc đó đâu ? Đưa ra đây cho ta !

Làm ra vẻ tiếc rẻ, Tô Hùng cười, đáp sau cái chắc lưỡi :

- Phải chi tôi biết rõ sớm trong hộp đó có Quy Nguyên Mật Tập thì tôi đâu có đem giao nó cho một đệ tử trong bang.

Bạch Vân Phi tức giận “hừ” một tiếng, nói :

- Toàn là những lời khó tin !

Tô Hùng cố đánh tan mọi ngờ vực trong lòng Bạch Vân Phi, bằng một mưu kế hiểm độc ngấm ngầm, hần nói :

- Nếu hai vị không tin lời tôi thì Mã huynh cứ sang đây lục soát trên mình tôi, xem tôi có đem theo cái hộp đó không...

Ngừng một lát, hần lại nói tiếp :

- Nếu Mã huynh có thể tin tôi, thì hãy để cho tôi giải cái nạn trước mắt, cứu người Thiên Long Bang chúng tôi, rồi tôi nhất định sẽ tìm ra người mang chiếc hộp đó, trả nó lại cho Mã huynh và cô nương ngay.

Mã Quân Vũ nói :

- Tô huynh nói thì nên giữ lời đấy. Nếu sai hẹn đừng trách chúng tôi là người không tốt.

Tô Hùng gượng cười, nói cứng :

- Anh hùng đá nói thì không bao giờ nuốt lời.

Bạch Vân Phi biết Tô Hùng là người điểm xảo vô cùng, đang định làm khó để hấn phải lòi Quy Nguyên Mật Tập ra. Nào ngờ Mã Quân Vũ đã lên tiếng chấp thuận ý kiến hấn. Nàng đành phải hậm hực dọa một câu để Tô Hùng sợ mà chẳng dám sai lời :

- Dù người có lắm mưu thần chước quỷ đi nữa, mà đêm nay không giao Quy Nguyên Mật Tập cho ta, thì chờ mong thoát chết dưới tay ta.

Tô Hùng chẳng đáp lời Bạch Vân Phi. Hấn hú dài một tiếng, vừa buông mình xuống đất vừa đưa tay vút thanh Kim Hoàn Kiếm ra. Hấn chỉ phóng có ba bốn bước mà đã từ ngoài tám chín trượng đến sát vòng chiến.

Tay trái Tô Hùng đưa vút ra phía trước, một nắm kim độc tức thời bay đến người Đỗ Duy Sinh. Tay hữu của hấn tung ra một chiêu Phong Vân Bế Nguyệt đánh bật thanh trường kiếm của Hạ Vân Phong trở lại.

Hồ Nam Bình đang bị nguy cơ, chợt thấy ánh kiếm của địch vây quanh mình vụt biến mất, sức ép của kiếm phong giảm dần, bên tai lại vang lên tiếng nói của Tô Hùng :

- Hồ phân cuộc chủ tạm lui ra nghĩ ngơi cho khoẻ đi. Lão mũi trâu này cứ để cho tôi trị hấn một phen.

Nói chưa dứt câu, hấn đã liên tiếp công tả hữu kích hữu bốn chiêu rất ác hiểm.

Bốn chiêu đó đều là những tuyệt chiêu ghi trong cuốn Vũ thư của Tam Âm Thần Ni, chiêu nào cũng biến hoá khôn lường, khí thế dũng mãnh. Tô Hùng liên tiếp tung ra bốn kiếm, thì ép lui được Hạ Vân Phong ba bốn bước.

Hạ Vân Phong đã áp đảo Hồ Nam Bình, làm cho đối phương hết đường tránh né. Lão chỉ cần công thêm mấy kiếm nữa, thì có thể lấy mạng Hồ Nam Bình ngay. Đâu ngờ bỗng xuất hiện một vị thiếu niên trẻ tuổi, kỳ trang dị phục này, xử những kiếm pháp rất quái dị, mới ra tay đã áp đảo được lão, làm cho lão phải giật mình, ngơ ngẩn.

Tô Hùng thấy những chiêu kiếm ghi trong võ thư của Tam Âm Thần Ni tinh diệu như thế, thì mừng rỡ vô cùng. Hấn chẳng còn lo đánh không lại đối phương nữa, nên khinh khỉnh nói :

- Chưởng Môn của một phái võ nổi tiếng giang hồ mà tài nghệ chỉ có chừng ấy thôi sao ? Người có muốn thử thêm vài chiêu nữa không ?

Lúc bấy giờ Đỗ Duy Sinh đã đánh rơi được nắm kim độc của Tô Hùng bước lại bên mình Hạ Vân Phong khẽ nói :

- Kiếm pháp của thằng nhỏ này quái dị lắm. Hạ đạo huynh chờ coi thường.

Hạ Vân Phong bị bốn chiêu kiếm dị ảo của Tô Hùng áp đảo đã tức giận lắm. Giờ đây nghe mấy câu của Đỗ Duy Sinh, lão tức giận thêm, cười khinh bỉ, nói :

- Hừ ! Đồ huynh đừng có khen ngợi người ta quá thế ! Để xem tiểu quỷ này còn được bao nhiêu tài nghệ nữa...

Trong lúc nói chuyện với Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong đã huy động thanh trường kiếm công trả lại hai chiêu vào các yếu huyệt của Tô Hùng.

Hai chiêu này là hai chiêu thuật kinh người trong Thiên Nhạn Phong Lô Kiếm, uy thế rất dũng mãnh, lại được một người nội công thâm hậu như Hạ Vân Phong sử dụng, nên sức ác liệt khó lường.

Tô Hùng nhờ học được những võ công thượng thặng trong vũ thư của Tam Âm Thần Ni, nên tài nghệ đã hơn xưa rất nhiều. Hai vai hấn chỉ khẽ động một cái, thân hình đã thoát khỏi vòng kiếm quang biến ảo của Hạ Vân Phong.

Đỗ Duy Sinh đôi mắt sáng ngời, nhìn sững Tô Hùng, nhưng vẫn không thấy được Tô Hùng đã dùng thân pháp gì mà tránh khỏi hai chiêu kiếm chớp nhoáng của Hạ Vân Phong.

Lão giật mình thầm nghĩ :

“Thằng bé này thân pháp quá kỳ ảo, chắc võ công của hắn chẳng tầm thường gì. Xem như vậy, cái hy vọng đêm nay vây diệt hai lão Mạc Luân và Hồ Nam Bình không thành công rồi.”

Đỗ Duy Sinh đảo mắt nhìn quanh. Cách đó một trượng, bộ hạ của Thiên Long Bang đã bao vây dày đặc, người người tay cầm đao, mắt gườm gườm như hổ rình mồi. Chỉ cần một tiếng hiệu lệnh phát ra, là tất cả sẽ lập tức xông vào ác chiến với bọn người Điểm Thương, Hoa Sơn, Tuyết Sơn.

Mặc dầu quần địch đã bao vây, Đỗ Duy Sinh vẫn không hề nao núng, chỉ lo ngại có võ học quái dị của Tô Hùng và thuật phóng Phi Bạt của Hồ Nam Bình mà thôi.

Lão sợ nếu để Hồ Nam Bình rảnh tay phóng Phi Bạt thì nguy hiểm, nên đưa tay vào túi lấy ra một nắm Kim Hoàn, rồi hướng mắt về phía Đằng Lôi và Mạc Luân. Hai người này vẫn còn đứng im, nhắm mắt dưỡng thương để thu hồi khí lực. Xung quanh Đằng Lôi có hàng mấy chục bộ hạ Thiên Long Bang vây kín.

Dưới ánh trăng, vũ khí lấp lánh như cả một rừng sao lay động vậy.

Đỗ Duy Sinh chẳng biết Đằng Lôi đã phục nguyên khí lực chưa. Lão chỉ thấy thần thái của Đằng Lôi rất bình tĩnh, lạnh như đồng, hình như chẳng hề để ý gì đến quần địch đang vây phủ chung quanh.

Bỗng Tô Hùng cất tiếng cười vang, nói khích :

- Kế hoạch bí mật của các người đã bàn trong lòng núi rất khó mà thực hiện được. Ha ! Ha ! Tối nay các người chỉ có cách lấy hết chân lực thực học mới mong thoát khỏi nơi đây. Chớ đừng mơ tưởng tới việc hại kẻ khác. Ha ! Ha !

Tiếng cười còn vang động thì Kim Hoàn kiếm của hắn đã loang loáng đâm vào Hạ Vân Phong.

Lúc này như đã biết chàng thiếu niên áo vàng trước mặt có võ công rất quái dị, lão chẳng dám khinh thường nữa. Khi thấy Tô Hùng phóng kiếm đâm đến, lão sợ đối phương còn biến hoá nhiều chiêu thế nữa, nên chẳng dám đưa kiếm lên gạt đỡ, mà vận khí, búng mạnh hai chân, toàn thân rời mặt đất, bay lùi ra sau bốn bước.

Đỗ Duy Sinh thấy Hạ Vân Phong phóng mình lối quá tài tình, trợ đôi mắt buột miệng khen :

- Đẹp thay ! Võ công của Hạ đạo huynh quả thật hiếm thấy. Hôm nay may mắn lão phu lại được thưởng thức một lần nữa.

Hạ Vân Phong khẽ cười, nói :

- Thôi ! Thôi ! Đỗ huynh chớ quá khen tặng làm cho bản đạo càng thêm thẹn.

Tuy miệng nói rất thông thả, mà trong lòng Hạ Vân Phong lo lắng vô cùng. Lão nhìn vào mặt Tô Hùng, chú hết tinh thần vào thanh trường kiếm của hắn đang nắm chặt trong tay, như muốn chuẩn bị công ra những đòn ác liệt.

Lão thầm nghĩ :

“Ta mang danh là Chưởng Môn của một phái võ lừng danh giang hồ, mà đánh không lại một thằng bé như thế thì còn chi danh tiếng. Mặt mũi nào ta còn nhìn các bạn trong võ lâm nữa.”

Tô Hùng liếc nhìn sang Hồ Nam Bình, thấy ông ta đã băng xong vết thương nơi ngực, tra Nhật Nguyệt Song Luân và lưng, hai tay đang nắm hai mũi Phi Bạt đang chực phóng đi.

Giữa không khí căng thẳng dưới bầu trời khuya im lặng, bỗng có hai tiếng hú vang lên từ xa, xé không gian vọng đến, như muốn chọc thủng màng nhĩ của mọi người. Rồi dưới ánh trăng bàng bạc, có hai bóng người đang phi nhanh vun vút.

Chỉ trong chốc lát, hai bóng người đó đã đến gần trận đấu.

Đỗ Duy Sinh định thần nhìn kỹ, bất giác than dài :

- Thôi bao nhiêu mưu kế sắp đặt đều hỏng cả rồi !

Thì ra hai người mới đến đó là hai phân cuộc chủ trong Thiên Long Bang, Hoàng Kỳ phân cuộc chủ Vương Hàn Tương và Hắc Kỳ phân cuộc chủ Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát.

Như thế là chỉ trừ Lam Kỳ phân cuộc chủ Diệp Vinh Thanh đang đi với Tô Bằng Hải, còn lại bốn phân cuộc chủ Hồng, Bạch, Hắc và Hoàng đã có mặt tại trận đánh này.

Vừa đến nơi, Vương Hàn Tương đã đảo mắt nhìn quanh đoạn cười nhạt một tiếng, nói với Đỗ Duy Sinh :

- Đã lâu quá mà không gặp được Đỗ huynh, không biết Đỗ huynh có còn nhận ra khuôn mặt năm xưa này chăng ?

Tuy cảm thấy tình thế rất trầm trọng, mọi biến hoá bất ngờ đem đến cho phe mình lắm điều bất lợi, nhưng ngoài mặt Đỗ Duy Sinh vẫn giữ được nét bình tĩnh. Lão vuốt râu cười ha hả, nói :

- Vương huynh vẫn mạnh khoẻ chứ ? Mới đó mà chúng ta đã cách biệt nhau mười mấy năm rồi !

Wương Hàn Tương ngẩng mặt lên trời cười một hơi dài. khinh khỉnh nói :

- Từ lâu, lão phu đã được nghe tin đồn về tuyệt nghệ Đàn Chỉ Kim Hoàn của Đỗ huynh là môn võ học hiếm thấy trên võ lâm. Giờ đây mới biết lời đồn đó quả không sai.

Ngừng lại một lúc, Vương Hàn Tương nghiêm nét mặt, hỏi :

- Những người tử thương nơi đây, có phải đều bị Kim Hoàn của Đỗ huynh sát hại chăng ?

Nhận xét tình thế, Đỗ Duy Sinh thấy không nên ra tay bừa bãi. Hơn nữa lão biết tài nghệ của Vương Hàn Tương rất cao thâm. Nếu giao đấu lần nữa thì chắc bên lão phải chịu thiệt.

Suy nghĩ một lúc lão không đáp ngay câu hỏi của Vương Hàn Tương, mà cười ha hả, nói :

- Vương huynh ! Có phải Vương huynh định lấy số đông áp đảo số ít chăng ?

Wương Hàn Tương cười nhạt :

- Nếu Đỗ huynh sợ quần chiến, thì lão phu sẽ đấu tay đôi với Đỗ huynh để quyết định thắng, bại cho toàn thể được chăng ?

Đỗ Duy Sinh cười ngạo nghễ, nói lớn :

- Ý kiến của Vương huynh thật hay! Nhưng chúng ta phải phân định nguyên tắc, thắng bại như thế nào đã.

Đảo mắt nhìn Hạ Vân Phong và Đằng Lôi, Vương Hàn Tương nói :

- Nếu lão phu bị bại dưới tay Đỗ huynh thì tất cả Chưởng Môn của các phái võ có mặt nơi đây đều được Thiên Long Bang chúng tôi sắp hàng đưa tiễn ra khỏi nơi này.

Hạ Vân Phong không biết Vương Hàn Tương có chức phận gì trong Thiên Long Bang, nên không đợi Vương Hàn Tương nói hết lời đã cất giọng lạnh lùng nói :

- Như thế có gì là danh dự cho cuộc đấu. Hiện nay đấu tất cả đồ đảng của Thiên Long Bang hợp lại, cũng không đủ sức ngăn cản ta mà.

Nói xong, Hạ Vân Phong vung thanh trường kiếm, xông thẳng ra ngoài vòng vây.

Tức thời, Khai Bia Thủ Cự Nguyên Phát tung thân lên, chận bước tiến của Hạ Vân Phong, song chưởng đánh thẳng ra, gió cuộn ào ào làm lay động cả cây cối.

Bây giờ Hạ Vân Phong mới cảm thấy nội lực ác liệt của đối phương nên vội vận chân lực, phóng ra một chưởng, ép lui luồng sức mạnh đó.

Luồng tiềm lực này ép đến quá bất ngờ, làm cho Hạ Vân Phong không kịp trở tay. Lão đành phải vận nội gia chân lực lên ngực, chịu cho luồng tiềm lực đó đánh vào.

“Hự” một tiếng, Hạ Vân Phong cảm thấy ngực như bị một tảng đá nặng cả nghìn cân đập vào, phải bước lui ra sau bốn bước, thân hình lắc lư mấy cái, thanh trường kiếm gần vọt ra khỏi tay.

Cũng may Hạ Vân Phong là người nội công tinh thâm, và Cự Nguyên Phát chưa dùng hết thành lực nên Hạ Vân Phong mới khỏi tổn thương nội phủ.

Nguyên Cự Nguyên Phát đã được người ta tặng cho danh hiệu là Khai Bia Thủ, võ công ác độc phi thường. Khi chưởng thế đánh tung ra thì hai tay đều xuất ra hai luồng tiềm lực, một trước, một sau, đuổi nhau như sóng bể cuộn cuộn tuôn vào bờ.

Hạ Vân Phong đâu hiểu được cái ảo diệu trong chưởng lực của Cự Nguyên Phát, nên thiếu chút nữa thì bị nguy rồi.

Hạ Vân Phong còn đang giật mình, ngờ ngẩn thì nghe Vương Hàn Tương cười sang sảng nói :

- Vị đạo trưởng này là ai ? Tại sao lại chạy bậy như vậy chứ ? Nếu cố tình lén lút thoát đi, chắc là tự tìm lấy cái khổ vào thân.

Hạ Vân Phong trừng mắt nhìn Vương Hàn Tương, không nói một lời, chỉ ngậm vận khí điều lực.

Đỗ Duy Sinh cười lạnh lùng, nói :

- Vương huynh sao ăn nói ngông cuồng thế ? Dù Vương huynh chưa kịp gặp Hạ đạo trưởng lần nào, thì cũng đã nghe giang hồ đồn đãi đạo trưởng đây là Chưởng Môn của phái Điểm Thương, Phiên Thiên Nhạn Hạ Vân Phong chứ ? Vương huynh không sợ giang hồ chê cười Vương huynh kém kiến thức sao ?

Nghe Đỗ Duy Sinh nói vậy, Vương Hàn Tương thâm hồi hận nhưng nét mặt ông ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cười nhạt đáp :

- Lão phu chỉ nghe người ta nói về các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Tuyết Sơn và phái Hoa Sơn của Đỗ huynh thôi. Ngoài ra tên các phái khác, thật tình lão phu ít nghe đến. Nói ra thật là hổ thẹn !

Hạ Vân Phong chẳng qua bị động đến khí huyết, chỉ điều lực trong chốc lát đã phục nguyên được. Khi nghe Vương Hàn Tương nói thế, lão cười nhạt một tiếng, nói :

- Đỗ huynh ! Kẻ nông cuồng này có phải là người mà thiên hạ thường gọi là Tô Bang Chủ của Thiên Long Bang chẳng ?

Đỗ Duy Sinh cười ha hả vang dậy núi đồi, ông nói :

- Thì ra hai vị cũng chưa ai biết nhau cả. Lão phu có thể giới thiệu cho nhau chẳng ?

Vương Hàn Tương lạnh lùng đáp :

- Đỗ huynh có lòng tốt, lão phu xin cảm ơn. Rất tiếc là lão phu chẳng hề muốn kết giao với các cao nhân.

Hạ Vân Phong cười khinh bỉ, tiếp lời :

- Bần đạo đã hai mươi năm chẳng lai vãng giang hồ, không ngờ những yêu tinh quỷ quái ngày nay lên mặt quá.

Thấy mặt Hạ Vân Phong xanh rờn, Đỗ Duy Sinh sợ lão quá tức giận ra tay, gây nên một trận quần đả thì bất lợi, nên nghiêm giọng nói :

- Hạ đạo huynh ! Lão phu đã hứa giao đấu với Vương phân cuộc chủ, vậy tốt nhất là đạo huynh nhường cho lão phu tiếp đấu với Vương phân cuộc chủ một trận thử xem. Nếu lão phu đấu không lại, đạo huynh hãy tiếp tay thế cho lão phu cũng chưa muộn gì.

Từ khi giao thủ mấy chiêu với Tô Hùng, Hạ Vân Phong lo ngại trong lòng. Lão nhận thấy võ công của đối phương cực kỳ ảo diệu, biến hoá khôn lường, chiêu thế rất dũng mãnh, vượt khỏi quy củ võ học. Giờ đây, nếu lão ra tay đối địch, chắc không thể bảo đảm được phần thắng. Lại nữa, thế địch trước mắt rất mạnh, càng dễ đem thất bại cho lão hơn.

Lão là một Chưởng Môn của một phái, xét qua sự lợi hại trước hiện tình, lão lập tức hoà dịu nét mặt, cười bảo :

- Được lắm ! Được lắm ! Tám mươi một thức Phục Ma Trường của Đỗ huynh đã vang danh võ lâm. Phen này bần đạo được dịp chiêm ngưỡng, thật chẳng gì hân hạnh hơn nữa !

Đỗ Duy Sinh cầm ngay gậy trúc, nói :

- Hạ đạo trưởng đã chịu nhường cho lão phu đối địch với Vương phân cuộc chủ thử qua một trận. Thực là vinh dự cho lão phu...

Nói đến đó, lão cất tiếng cười vang, quay nhìn Vương Hàn Tương tiếp :

- Vương phân cuộc chủ hãy rút vũ khí ra đi ! Hay chờ gì đêm nay chúng ta cũng nên đánh một trận để phân thắng bại.

Vương Hàn Tương đưa tay ra, cười nói :

- Lão phu không hay dùng vũ khí, vậy xin Đỗ huynh cứ ra tay. Lão phu sẽ tiếp thử vài chiêu của Đỗ huynh xem sao.

Đỗ Duy Sinh cười nhạt, đáp :

- Thủ pháp của Vương phân cuộc chủ chắc là cao diệu lắm. Thôi tôi xin làm vừa lòng Vương huynh.

Dứt lời, lão sả mạnh một trượng vào người đối phương.

Wương Hàn Tương khẽ lắc động hai vai, đã lách người sang bên trái mấy thước, tránh khỏi thế công của Đỗ Duy Sinh. Đoạn, hai tay cùng một lúc, ông ta quật mạnh vào bên lưng đối phương nhanh như gió.

Đỗ Duy Sinh khẽ nghiêng người, chờ cho song chưởng của Vương Hàn Tương lướt qua, tay hữu nắm chặt gậy trúc, vụt mạnh ngang hông đối phương một trượng theo thế Thu Phong Tảo Diệp.

Wương Hàn Tương hú dài một tiếng như rồng ngâm, lùi lại tám thước tránh thế công ác liệt đó. Rồi không để cho Đỗ Duy Sinh kịp thời thu gậy lại, Vương Hàn Tương nhảy vút về chỗ cũ, song chưởng liên hoàn công ra năm sáu chiêu.

Mấy chiêu đó không những nhanh như điện, mà Vương Hàn Tương còn lợi dụng tình thế để ra tay, làm cho Đỗ Duy Sinh không thể nào thu gậy trúc về chống trả kịp, đành phải huy động tay trái, phân kích hai chiêu, thì lão đã bị ép lùi ra sau hơn ba bước.

Thấy Vương Hàn Tương tấn công như chớp giật, Hạ Vân Phong phải thầm khen ngợi :

“Thiên Long Bang quả có nhiều cao thủ hữu hạng, chẳng trách chỉ trong thời gian hai mươi năm gần gũi mà thế lực của họ đã lan tràn khắp đại giang Giang Nam, Bắc.”

Đỗ Duy Sinh liền nắm chặt gậy trúc, giở tám mươi một thức Phục Ma Trượng, dùng toàn lực tấn công đối phương.

Gậy trúc bay loang loáng, tiếng gió vang lên “u u”, nghe rất rùng rợn.

Chớp mắt hai người đã đấu với nhau được mười mấy chiêu.

Võ công của hai người đều đến mức thượng thặng. Lúc này cả hai lại đem những thế công chớp nhoáng ra quyết thủ thắng, nên thật nguy hiểm cho cả đôi bên.

Wương Hàn Tương chỉ dùng tay không đối địch, nhưng thủ pháp biến hoá khôn lường. Lúc dùng chỉ điểm vào huyệt đạo, lại xoè tay phạt mạnh vào các nơi yếu huyệt của đối phương. Đôi tay đang nhanh loang loáng, sức công ào ạt, bỗng trở nên dịu dàng, uyển chuyển, lực đạo ngấm ngầm. Thân hình lúc tấn lúc thoái như hoa bay bướm lượn, khi công khi thủ tựa gió cuốn mưa rơi. Quả thật kỳ ập dị thường, ít ai sánh kịp...

Đỗ Duy Sinh lại có cách đánh khác, gậy trúc công nhanh như bão táp mưa sa, cứ một mực dùng công lực điều khiển gậy trúc vùn vụt tựa sấm chớp bủa giăng. Bóng gậy loang loáng, nhắm các yếu huyệt của Vương Hàn Tương công đến.

Hai người đánh hơn năm chục chiêu, vẫn chưa phân thắng bại.

Nhưng, tám mươi một thức Phục Ma Trường, Đỗ Duy Sinh đã đem dùng gần hết, chỉ còn lại chín chiêu mà lão cho là rất tinh kỳ. Có thể thắng được địch hay không đều do nơi chín chiêu cuối cùng này.

Đỗ Duy Sinh liền chú hết tinh thần, vận tiếp công lực, nhảy lùi ra sau ba thước.

Vương Hàn Tương nhếch mép cười khinh khi, định phóng theo công tiếp một chưởng quật ngã đối phương.

Bỗng Đỗ Duy Sinh quát to một tiếng, gậy trúc vụt đánh ra rất nhanh.

Thế công này của Đỗ Duy Sinh thật quái dị, nửa như điểm, nửa như chặt, làm cho đối phương khó đoán ra mà chống đỡ. Hơn nữa, thế trường công ra tuy nhanh nhưng lại rất nhẹ nhàng, dường như không có sức lực gì cả, khác với những thế sấm sét khi nãy.

Vương Hàn Tương tuy võ học tinh thâm, nhưng nhất thời, cũng khó mà đoán biết dụng ý của đối phương trong thế công quái dị đó. Ông nhíu mày suy nghĩ.

Đợi đến lúc gậy trúc của Đỗ Duy Sinh sắp chạm vào ngực, Vương Hàn Tương mới nghiêng mình sang bên trái, tay hữu nhanh như chớp vươn ra, chộp vào đầu gậy của Đỗ Duy Sinh định bắt lại.

Đỗ Duy Sinh chỉ nhờ có thế, tay hữu cầm gậy trúc trầm mạnh xuống hơn thước, điểm mạnh vào bụng đối phương. Từ thế chậm, biến thành nhanh như điện.

Vương Hàn Tương giật mình, từ thế nghiêng mình quay luôn nửa vòng, công ra ba chiêu tuyệt kỹ.

Đây chính là một trong ba tuyệt chiêu Phi Hoàn ở trong tám mươi một chiêu Phục Ma Trường. Cái hay của nó là đợi khi địch tránh né chưa phục hồi nguyên vị mà công tiếp. Chiêu thế liên hoàn đánh ra đã nhanh lại biến hoá ra nhiều thế, bóng gậy chập chùng vây hãm địch thủ vào thế bất khả kháng.

Vương Hàn Tương vừa xoay nửa vòng, chân chưa đứng vững, muốn thoát ra khỏi vòng, nhưng bóng gậy loang loáng như mưa rơi, thì làm sao thoát kịp.

Tuy nhiên ông là người tài nghệ phi thường, ứng biến rất lanh. Ông biết mình đã thất thế, đã để cho đối phương giành lấy chủ động. Tuy có thể tránh được thế công ấy, nhưng Vương Hàn Tương tự nghĩ, nếu ông lại quay mình né tránh nữa, thì thế nào Đỗ Duy Sinh cũng bám sát theo ông công tiếp. Như thế còn nguy hiểm hơn, và lúc đó thật vô phương tránh đỡ.

Nghĩ như thế, Vương Hàn Tương không nhảy tránh thế gậy từ sau lưng đánh tới đó, mà chỉ ngã mình về phía trước, tránh bớt nguy hiểm, tay trái quật trở lại, đánh bật vào gậy trúc, tay phải quét ngang một chưởng.

“Vút” một tiếng. Gậy trúc vẫn đánh thẳng vào tay trái Vương Hàn Tương. Vì thế mà Vương Hàn Tương mới đỡ được gậy trúc đó. Thế đỡ gậy đó, Vương Hàn Tương đã dùng một cách bất ngờ, làm cho Đỗ Duy Sinh chưa thể vận dụng toàn lực, nên Vương Hàn Tương tuy bị một gậy, nhưng cánh tay bị thương không nặng lắm. Đối lại, thế chưởng quét ngang của ông, cũng đánh trúng Đỗ Duy Sinh.

Hai người cùng thét lên một tiếng, nhảy ra xa mấy thước.

Thì ra chưởng và gậy đó, hình như hai người đã đánh trúng nhau cùng một lúc.

Đỗ Duy Sinh thu gậy trúc, cố nhịn đau, nói :

- Cánh tay trái của Vương phân cuộc chủ bị trúng trước, vậy kể như hoà nhau được chăng ?

Wương Hàn Tương ngửa mặt cười, đáp :

- Ha ! Ha !... Muốn lão phu nhận là người thua cuộc sao ? E còn phải đánh thêm mấy chục chiêu nữa.

Đỗ Duy Sinh lại nói :

- Vương phân cuộc chủ là người danh trấn võ lâm, sao lại phản lời hứa như vậy ? Không sợ anh hùng thiên hạ cười chê ư ?

Từ khi hai người giao ước đấu nhau cho đến lúc này, Tô Hùng vẫn im lặng đứng xem. Hắn đã biết tài của Vương Hàn Tương, một trong những cao thủ Thiên Long Bang, và Đỗ Duy Sinh cũng là người tài nghệ xuất chúng, Chưởng Môn của một phái võ lừng danh giang hồ. Khi hai người ra tay, tất sẽ sử dụng những chiêu thật rất thần diệu, nên Tô Hùng lắng tâm quan sát. Giờ thấy hai người cãi nhau, hắn bèn chen vào nói với Đỗ Duy Sinh :

- Một gậy đổi một chưởng, đôi bên chia đều. Dĩ nhiên không thể minh định thắng bại. Còn việc nhanh tay không chưa thành vấn đề.

Đỗ Duy Sinh muốn bắt lời Tô Hùng. Bổng Đằng Lôi quát lớn :

- Đỗ huynh chẳng cần gì phải cãi nhau cho nhiều chuyện ? Ta đã bị kế diệu hổ ly sơn của chúng rồi. Bây giờ, nếu không thoát khỏi nơi đây, chỉ sợ sẽ hối hận không kịp nữa.

Nói chưa dứt lời, song chưởng của lão đã một trước một sau, phóng thẳng tới trước.

Liên theo đó vang lên hai tiếng thét thê thảm. Hai bộ hạ Thiên Long Bang đã ngã lăn ra chết ngay trước mặt Đằng Lôi.

Hạ Vân Phong đưa cao thanh trường kiếm nói :

- Lời của Đằng huynh nói rất đúng! Chúng ta ở đây đánh cá giao đấu với bọn chúng, mà bọn chúng đã sớm cho người đi đoạt lấy Quy Nguyên Mật Tập. Bây giờ, nếu ta còn giằng co, chưa xông ra khỏi vòng vây thì quả là đã cho chúng một cơ hội tốt !

Dứt lời, lão huy động thanh trường kiếm, xông ra trước.

Hạ Vân Phong là người nội công già dặn, kiếm thuật tinh diệu, vừa mới ra tay đã hạ được hai bộ hạ của Thiên Long Bang đang vây trước mặt.

Đỗ Duy Sinh hét lớn một tiếng, nói :

- Hai vị nói không sai ! Quả chúng ta đã lầm mưu kẻ khác !

Chưa dứt tiếng lão đã tung ra một nắm Kim Hoàn, rồi nhảy vút đến bên Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong xuất chiêu Loạn Di Sắc Vân, hơi kiếm lạnh ảm thâm ép lui mấy bộ hạ Thiên Long Bang đang phóng đến gần.

Lão nói lớn:

- Bắn đạo mở đường, Đỗ huynh ở sau và Đằng Lôi ở giữa ứng phó nhé.

Nói rồi, Hạ Vân Phong vũ động trường kiếm, chớp mắt đã đánh ra năm chiêu. Kiếm phong vun vút lạnh người, làm cho những bộ hạ Thiên Long Bang, chặn phía trước phải chạy tán loạn ra hai bên.

Tô Hùng tức giận cười nhạt một tiếng, tung mình nhảy lên chặn đường tiến của Hạ Vân Phong.

Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng chưa xuất thế thì Hạ Vân Phong đã phát động trước. Thanh trường kiếm của lão theo thế Tiên Chỉ Thiên Nam công ra thật lẹ.

Tô Hùng vội nghiêng mình, lùi lại tránh thế kiếm đó. Nào ngờ, Hạ Vân Phong đã thưởng thức mùi vị chiêu kiếm của hắn, lão không để cho hắn kịp trở tay. Thanh trường kiếm đang ở thế Tiên Chỉ Thiên Nam vụt đổi sang thế Ngư Ông Kéo Lưới, biến thành một màn kiếm chụp xuống đầu Tô Hùng.

Tô Hùng nhếch mép khinh thường, định đưa kiếm lên hoá giải thế kiếm của Hạ Vân Phong.

Hắn có ngờ đâu, Hạ Vân Phong xuất hai chiêu kiếm đó, đều là những chiêu phổ thông trong kiếm thuật, mục đích là để dụ địch.

Lão vừa thấy Tô Hùng đưa kiếm gạt mạnh lên, biết địch đã mắc kế liền co tay thu kiếm lại, rồi vụt công tới ba chiêu nhanh như chớp giật.

Ba chiêu này là tuyệt chiêu trong Thiên Nhạn Phong Lôi Kiếm của lão. Bóng kiếm ngang dọc giữa không khí, hơi lạnh bốc ra cuộn cuộn.

Tô Hùng thấy kiếm quang chớp đầy trời, hoảng sợ thối lui :

“Đây là chiêu kiếm gì mà quái dị như vậy !”

Hắn vội chú hết tinh thần vào kiếm quang phòng biến thế, vận chân khí vào Kim Hoàn Kiếm, vạch ra một vòng hào quang bảo vệ toàn thân.

Một tiếng “choang” vang lên đỉnh tai nhứt óc !...

Hai thanh bấu kiếm chạm mạnh vào nhau. Nhưng Hạ Vân Phong công lực già dặn, sức kiếm mạnh hơn, làm cho tay hữu của Tô Hùng phải tê hờn, Kim Hoàn Kiếm rơi ngay xuống đất.

Hạ Vân Phong lại thừa thế, xuất chiêu Bạch Vân Xuất Động. Bóng kiếm đang loang loáng đầy trời, bỗng hợp lại thành một luồng sáng bạc, điểm thẳng vào ngực Tô Hùng.

Tô Hùng không kịp tránh né, nổi lên một ý nghĩ táo bạo. Hắn đã chẳng lùi mà còn tiến lên, thân hình hơi nghiêng về một phía, dùng thân pháp Du Ngư Nghịch Thủy, tay trái quét mạnh ra một chưởng, người hắn lại từ trong kiếm quang nhảy vọt ra ngoài.

Võ học kỳ ảo này trên đời ít ai giải hoá được. Hạ Vân Phong còn đang hốt hoảng, thì Tô Hùng đã đến gần bên lão. Tay hữu của hắn đánh vào Khúc Trì huyết nơi tay cầm kiếm của Hạ Vân Phong.

Thế võ này không có gì kỳ ảo và cũng chẳng phải bất ngờ. Nhưng Tô Hùng áp dụng rất đúng lúc, làm cho đối phương không có cách gì tránh được.

Thấy Tô Hùng sắp nắm được tay mình, Hạ Vân Phong vội tung vào vai trái hắn một chưởng sức mạnh có thể bạt sơn điền hải.

Quá bất ngờ, không làm sao tránh được, Tô Hùng bị chưởng phong quật trúng, thét to lên một tiếng kinh sợ. Toàn thân hắn bị văng ra xa hai ba trượng.

Hạ Vân Phong nhảy vút theo, huy động trường kiếm, chặt ngang qua người Tô Hùng.

Bỗng một tiếng thét vang động cả núi rừng. Cư Nguyên Phát vung chuối đồng chùy đánh mạnh vào trường kiếm của Hạ Vân Phong.

Một tiếng “chát” khô khan phát ra, chùy và kiếm chạm vào nhau, lửa bay tung toé. Thanh trường kiếm của Hạ Vân Phong không chịu nổi sức mạnh của đồng chùy, bay vút lên hai thước.

Vương Hàn Tương thừa cơ dùng Đằng Không Bách Bộ. Người ông như én lượn trên không, bay lướt qua ôm lấy Tô Hùng, vừa tránh cho hắn khỏi ngã xuống đất.

Bây giờ, bộ hạ của Thiên Long Bang đã vây trở lại bọn Đỗ Duy Sinh.

Cư Nguyên Phát múa đồng chùy vùn vụt, ánh sáng loang quanh hơn một trượng, chặn đường bọn Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh bắn ra ba viên Kim Hoàn, rồi thét, bảo :

- Đằng huynh, Hạ đạo huynh ! Hai vị chớ phí nhiều tinh lực mà cố đấu với bọn người vô dụng này. Ngăn chặn Tô Bằng Hải đoạt Quy Nguyên Mật Tập là việc cần thiết hơn.

Vừa thét lão vừa nhảy vút lên không, lượn ra ngoài tám, chín thước.

Hạ Vân Phong hít mạnh chân khí vào đờn điền, vận chân lực vào trường kiếm, xuất chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, tiếng gió kêu như lụa xé, đánh bay chuỳ của Cư Nguyên Phát vượt khỏi vòng vây.

Đằng Lôi cũng phóng ra hai chưởng tả, hữu, ép Cư Nguyên Phát phải lùi ra ba thước, rồi theo thế Phi Yến Xuyên Vân nhảy bay ra ngoài một trượng.

Bộ hạ của Thiên Long Bang thấy hai người đã xông ra khỏi vòng vây, vội múa động vũ khí. Từng lớp, từng lớp người tiến lên vây Hạ Vân Phong và Đằng Lôi.

Hạ Vân Phong tức giận quát to một tiếng, rung mạnh trường kiếm xông thẳng vào đám người vừa vây đó. Khi lão đã tức khí, thì kiếm thế dũng mãnh lạ thường. Những tiếng sắt thép chạm nhau chan chát, xen lẫn với tiếng thét thê thảm vang lên. Ba, bốn bộ hạ của Thiên Long Bang bị thương ngã nhào xuống.

Đằng Lôi thừa thế huy động song quyền, phóng ra hai chưởng, hạ hai tên đang múa đao cản đường.

Quyền, kiếm của hai người đã làm tê liệt cả vòng vây của bọn bộ hạ của Thiên Long Bang.

Được thế, Hạ Vân Phong hú dài một tiếng, trường kiếm múa ra một vùng hào quang, xông thẳng vào đám đông. Luồng hào quang đi đến đâu, thì máu rơi thịt đổ đến đó.

Thêm vào đó, lại có chưởng lực vô cùng dũng mãnh của Đằng Lôi liên tiếp đàn áp, sát hại không biết bao nhiêu bộ hạ của Thiên Long Bang.

Bộ hạ của Thiên Long Bang tuy đông nhưng đâu phải là đối thủ của hai tay quyền, kiếm thượng thặng này.

Mạc Luân đang điều lực trị thương, không thể ra tay đối địch. Vương Hàn Tương lại bận giúp Tô Hùng đả thông huyết đạo. Chỉ còn Hồ Nam Bình, và Cư Nguyên Phát là có thể chống lại đối phương.

Hai người còn lại này tuy võ công cao thâm, nhưng vì bộ hạ trong bang đông quá, làm trở ngại sự công kích, đồng chuỳ và Phi Bạt không thể xuất động được. Họ không giống như Đằng Lôi, Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh, muốn ra tay thế nào cũng được, vì còn ngại giết nhầm đồng bọn.

Chẳng mấy chốc, bọn Đỗ Duy Sinh ba người đã thoát ra khỏi vòng vây, nắm tay nhau chạy thẳng, sau khi buông một nụ cười ngạo nghễ.

Trận đánh này Thiên Long Bang bị thiệt hại quá nhiều về nhân mạng. Bộ hạ Thiên Long Bang bị Hạ, Đỗ, Đằng, ba người phóng ra sát hại có hơn bốn năm chục người.

Cư Nguyên Phát và Hồ Nam Bình tức giận đến nổi tim gan muốn bốc lửa, nhưng không biết làm thế nào cho hả giận, sai bọn bộ hạ đem xác các người bị thương về điều trị, chôn lấp mấy chục tử thi. Rồi ai nấy trở về nơi ẩn phục.

--- oOo ---